

Η ΥΦΕΣΗ ΑΠΕΙΛΕΙ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Ημ. Έκδοσης: . . . 1/9/2010 Ημ. Αποδελτίωσης: . . 1/9/2010

Σελίδα: 1

Innews AE - Αποδελτίωση Τύπου - <http://www.innews.gr>

ΣΧΟΛΙΟ | ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΠΑΠΑΧΕΛΑ

Η ύφεση απειλεί

Πολλοί και σοβαροί άνθρωποι, από διάφορες παρατάξεις, υποστήριξαν το περίφημο Μνημόνιο πρώτον γιατί πίστευαν και πιστεύουν ότι δεν υπήρχε άλλη λύση για να μη χρεοκοπήσουμε επισήμως και δεύτερον γιατί θεωρούσαν ότι εμπειριέχει πολλά στοιχεία εκσυγχρονισμού του ελληνικού κράτους. Το Μνημόνιο έδινε, με άλλα λόγια, την ευκαιρία μιας πραγματικής επανίδρυσης του κράτους, αλλά και της οικονομίας. Ήταν βεβαίως σαφές πως επρόκειτο για ένα δύσκολο εγχείρημα με πολλούς κινδύνους. Όταν, για παράδειγμα, επιχειρείς μέσα σε μικρό διάστημα να «ασπρίσεις» το μεγάλο «μαύρο» κομμάτι μιας οικονομίας, είναι σαν να κάνεις ένα βαρύ by-pass σε έναν πολύ άρρωστο άνθρωπο. Μπορεί να πετύχεις, μπορεί όμως και να σου μείνει ο ασθενής στα χέρια...

Τώρα μοιάζουμε όλοι σαν τους συγγενείς που περιμένουμε έξω από το χειρουργείο για να δούμε αν ο ασθενής, δηλαδή η πραγματική οικονομία, θα τα βγάλει πέρα ή όχι. Είναι σαφές ότι σημαντικά κομμάτια της εφαρμογής του Μνημονίου δεν φέρνουν αποτελέσματα. Η κακή λειτουργία των φοροεισπρακτικών μηχανισμών, οι υπερβολικοί φόροι και η μεγάλη καθυστέρηση στη μείωση δαπανών σε κρίσιμους τομείς, όπως η υγεία, δείχνουν ότι το εγχείρημα «βάζει νερά». Ο μεγάλος

όμως εχθρός είναι η ύφεση. Όλοι καταλαβαίνουμε ότι το μοντέλο του Μνημονίου προέβλεπε ότι η Ελλάδα θα περνούσε μια βαθιά ύφεση, με υψηλή ανεργία που θα άγγιζε το 20%.

Είναι επίσης λογικό πως ένα τμήμα της οικονομίας που είχε να κάνει με την υπερκατανάλωση και το κράτος έπρεπε να ξεφουσκώσει. Τα χιλιάδες μαγαζιά με εισαγόμενα ρούχα και οι χιλιάδες πολυτελείς καφετέριες δεν δικαιολογούντο σε μια χώρα που δεν παράγει επί της ουσίας τίποτα, πλην του τουρισμού. Αλλά και οι «ατσίδες» που έστησαν με πολιτικούς ένα ατέλειωτο πάρτι στην υγεία, στην άμυνα, στις προμήθειες του ΟΤΕ, στα λίγα καρτέλ κ.λπ. κ.λπ. ήταν καιρός να αρχίσουν να λειτουργούν με κάπως πιο λογικά περιθώρια κέρδους.

Οι περισσότεροι εξ αυτών έχουν κάνει τις «καβάζες» τους σε λογαριασμούς offshore και δύσκολα θα τους πιάσει ποτέ ο κακοπληρωμένος πια ανακριτής ή εφοριακός, με το μολύβι και το καρμπόν για εργαλεία...

Το πρόβλημα, όμως, τώρα είναι ότι σε λίγο δεν θα καεί το όποιο «λίπος» της ελληνικής οικονομίας (που και αυτό καιόμενο έχει τεράστιο προσωπικό κόστος για τους απλούς εργαζόμενους), αλλά ένα σημαντικό τμήμα της υγιούς, παραγωγικής οικονομίας. Υγιείς επιχειρήσεις

δυσκολεύονται να δανεισθούν από τις τράπεζες, καλούνται να πληρώσουν μεγαλύτερους φόρους και περιμένουν ακόμη να εισπράξουν όσα τους οφείλει το κράτος. Αν αυτές οι επιχειρήσεις συνεχίσουν έτσι, άλλες θα εγκαταλείψουν την Ελλάδα ως έδρα και άλλες θα κλείσουν με ανυπολόγιστες συνέπειες. Και τότε η κυβέρνηση θα βρεθεί σε μια απίστευτα δύσκολη θέση.

Κανείς δεν θα θέλει να ακούσει για μεταρρυθμίσεις, ενώ κάθε σκέψη για να κοπεί το πραγματικό «λίπος» στην κρατική σπατάλη θα έχει τον κίνδυνο μεγάλων αναταραχών. Πιο εύκολα έκλεινε ένα κομμάτι του ΟΣΕ την περασμένη άνοιξη και όσο περνάει ο καιρός...

Η παρηγοριά μας είναι πως η τρόικα έχει βάλει ένα μεγάλο στοιχείο στην περίπτωση της Ελλάδος και δεν θα το αφήσει έτσι εύκολα να πάει στράφι.

Υπάρχει, όμως, το ρίσκο ενός ανεξέλεγκτου κύματος λαϊκισμού που δεν θα έχει λογική ούτε σοβαρή εναλλακτική πρόταση. Ας ελπίσουμε πως το ένστικτο επιβίωσης του Έλληνα θα καταλήξει σε μια πιο σώφρονα λύση, την προώθηση δηλαδή όλων των αναγκαιών μεταρρυθμίσεων στη χώρα, αλλά από ανθρώπους που καταλαβαίνουν τις διεθνείς αγορές και –το κυριότερο– την αγορά και την πραγματική οικονομία.